

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์
ศาลรัฐธรรมนูญ

คำวินิจฉัยที่ ๑๔/๒๕๖๔

เรื่องพิจารณาที่ ๒๗/๒๕๖๓

วันที่ ๘ เดือน กันยายน พุทธศักราช ๒๕๖๔

ระหว่าง { ศาลอุทธรณ์ภาค ๖

ผู้ร้อง

ผู้ถูกร้อง

เรื่อง ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๙๕ วรรคหนึ่ง เฉพาะในส่วนที่บัญญัติว่า “ในคดีอาญา ถ้ามิได้ฟ้องและได้ตัวผู้กระทำความผิดมาyingศาลภายในกำหนดดังต่อไปนี้ นับแต่วันกระทำความผิด เป็นอันขาดอายุความ” ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ และมาตรา ๒๗ หรือไม่

ศาลอุทธรณ์ภาค ๖ ส่งคำโต้แย้งของโจทก์ (นายชัยณรงค์ ปริญญานันท์) ในคดีอาญาหมายเลขดำ ศาลจังหวัดนครสวรรค์ที่ ๒๘๓๐/๒๕๖๑ หมายเลขแดงศาลจังหวัดนครสวรรค์ที่ ๑๐๒๖/๒๕๖๒ เพื่อขอให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๒ ข้อเท็จจริงตามหนังสือส่งคำโต้แย้งของโจทก์ และเอกสารประกอบ สรุปได้ดังนี้

นายชัยณรงค์ ปริญญานันท์ เป็นโจทก์ ยื่นฟ้อง นางชิดม ปริญญานันท์ ที่ ๑ กับพวก รวม ๔ คน เป็นจำเลย ต่อศาลจังหวัดนครสวรรค์ ในความผิดฐานเบิกความเท็จ นำสืบหรือแสดงพยานหลักฐานอันเป็นเท็จ และฐานทำลายพยานหลักฐานในคดี ศาลจังหวัดนครสวรรค์ได้สวนมูลฟ้องและมีคำพิพากษายกฟ้อง ในชั้นได้สวนมูลฟ้อง เมื่อวันที่ ๒๕ กันยายน ๒๕๖๒ เพราะโจทก์ไม่ได้ฟ้องและได้ตัวผู้กระทำความผิด

มายังศาลภายในกำหนดสิบปีนับแต่วันกระทำความผิด คือฐานความผิดทำลายเอกสารของผู้อื่น ภายในวันที่ ๑๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๑ และฐานความผิดเบิกความเท็จ นำสืบหรือแสดงพยานหลักฐาน อันเป็นเท็จภายในวันที่ ๓๐ เมษายน ๒๕๖๒ อันเป็นกำหนดเวลาภายในอายุความตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๙๕ (๓) โดยโจทก์ยื่นฟ้องจำเลยทั้งสี่ เมื่อวันที่ ๒๕ กันยายน ๒๕๖๑ ซึ่งศาลต้องไต่สวนมูลฟ้องก่อน ถ้าคดีมีมูลจึงจะประทับฟ้องและออกหมายเรียกหรือหมายจับจำเลยทั้งสี่มาศาลเพื่อพิจารณา ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๖๗ และมาตรา ๑๖๙ ซึ่งหากยังไม่ได้ตัว จำเลยทั้งสี่มาศาลจะถือว่าได้ตัวจำเลยทั้งสี่มาอยู่ในอำนาจศาลแล้วไม่ได้ เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า ศาลยังไม่มีคำสั่งประทับฟ้องไว้พิจารณาและยังไม่ได้ตัวจำเลยทั้งสี่มาศาลภายในกำหนดสิบปีนับแต่วัน ที่จำเลยทั้งสี่กระทำความผิด คดีของโจทก์จึงขาดอายุความ โจทก์ยื่นอุทธรณ์ต่อศาลอุทธรณ์ภาค ๖ และได้แย้งว่าประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๙๕ ในส่วนที่บัญญัติว่า “ในคดีอาญา ถ้ามิได้ฟ้อง และได้ตัวผู้กระทำความผิดมายังศาลภายในกำหนดดังต่อไปนี้ นับแต่วันกระทำความผิด เป็นอันขาดอายุความ” ไม่สามารถใช้ปฏิบัติได้จริงในคดีที่ราษฎรเป็นโจทก์ฟ้องคดี เพราะจะต้องใช้เวลาสำหรับการไต่สวนมูลฟ้อง และดำเนินการออกหมายเรียกหรือหมายจับเพื่อให้ได้ตัวจำเลยมายังศาลด้วย อายุความในคดีที่ราษฎรเป็นโจทก์ จึงน้อยกว่าในคดีที่พนักงานอัยการเป็นโจทก์ ขัดต่อหลักนิติธรรมในการบัญญัติกฎหมาย ไม่สามารถบังคับใช้ เป็นการทั่วไปในทุกกรณี ทำให้ผลของคดีที่พนักงานอัยการเป็นโจทก์และผู้เสียหายเป็นโจทก์แตกต่างกัน กระทบต่อความสงบเรียบร้อยและศีลธรรมอันดีของประชาชน ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๙๕ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๕ มาตรา ๒๖ และมาตรา ๒๗

ศาลอุทธรณ์ภาค ๖ เห็นว่า โจทก์โต้แย้งว่าประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๙๕ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๕ มาตรา ๒๖ และมาตรา ๒๗ ซึ่งศาลอุทธรณ์ภาค ๖ จะใช้บทบัญญัติแห่งกฎหมายดังกล่าวบังคับแก่คดี และยังไม่มีคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญ ในส่วนที่เกี่ยวกับบทบัญญัตินั้น จึงส่งคำโต้แย้งดังกล่าวต่อศาลรัฐธรรมนูญเพื่อวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๒ วรรคหนึ่ง

ประเด็นที่ศาลรัฐธรรมนูญต้องพิจารณาเบื้องต้นมีว่า ศาลรัฐธรรมนูญมีอำนาจรับหนังสือ ส่งคำโต้แย้งของโจทก์ไว้พิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๒ วรรคหนึ่ง หรือไม่ เห็นว่า ศาลอุทธรณ์ภาค ๖ ส่งคำโต้แย้งของโจทก์เพื่อขอให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยว่า ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๙๕ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๕ มาตรา ๒๖ และมาตรา ๒๗ บทบัญญัติดังกล่าว

เป็นบทบัญญัติที่ศาลอุทธรณ์ภาค ๖ จะใช้บังคับแก่คดี เมื่อโจทก์โต้แย้งพร้อมด้วยเหตุผลว่าบทบัญญัติดังกล่าวขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ และยังไม่มีคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญในส่วนที่เกี่ยวกับบทบัญญัตินี้มาก่อน กรณีเป็นไปตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๒ วรรคหนึ่ง จึงมีคำสั่งรับไว้พิจารณาวินิจฉัย แต่ในส่วนที่โต้แย้งว่า ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๙๕ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๕ หรือไม่ นั้น เห็นว่า มาตรา ๕ เป็นบททั่วไปที่วางหลักความเป็นกฎหมายสูงสุดของรัฐธรรมนูญไว้ โดยมีได้มีข้อความที่เป็นการคุ้มครองสิทธิหรือเสรีภาพไว้เป็นการเฉพาะ ศาลรัฐธรรมนูญไม่จำเป็นต้องวินิจฉัยในส่วนนี้

ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาคำโต้แย้งของโจทก์และเอกสารประกอบแล้วเห็นว่า คดีเป็นปัญหาข้อกฎหมาย และมีพยานหลักฐานเพียงพอที่จะพิจารณาวินิจฉัยได้ จึงไม่ทำการไต่สวนตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๕๘ วรรคหนึ่ง กำหนดประเด็นที่ต้องพิจารณาวินิจฉัยว่า ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๙๕ วรรคหนึ่ง เฉพาะในส่วนที่บัญญัติว่า “ในคดีอาญา ถ้ามิได้ฟ้องและได้ตัวผู้กระทำความผิดมายังศาลภายในกำหนดดังต่อไปนี้ นับแต่วันกระทำความผิดเป็นอันขาดอายุความ” ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ และมาตรา ๒๗ หรือไม่

พิจารณาแล้วเห็นว่า รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ และมาตรา ๒๗ เป็นบทบัญญัติในหมวด ๓ สิทธิและเสรีภาพของปวงชนชาวไทย โดยมาตรา ๒๖ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “การตรากฎหมายที่มีผลเป็นการจำกัดสิทธิหรือเสรีภาพของบุคคลต้องเป็นไปตามเงื่อนไขที่บัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญ ในกรณีที่รัฐธรรมนูญมิได้บัญญัติเงื่อนไขไว้ กฎหมายดังกล่าวต้องไม่ขัดต่อหลักนิติธรรม ไม่เพิ่มภาระหรือจำกัดสิทธิหรือเสรีภาพของบุคคลเกินสมควรแก่เหตุ และจะกระทบต่อศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ของบุคคลมิได้ รวมทั้งต้องระบุมเหตุผลความจำเป็นในการจำกัดสิทธิและเสรีภาพไว้ด้วย” วรรคสอง บัญญัติว่า “กฎหมายตามวรรคหนึ่ง ต้องมีผลใช้บังคับเป็นการทั่วไป ไม่มุ่งหมายให้ใช้บังคับแก่กรณีหนึ่งหรือแก่บุคคลใดบุคคลหนึ่งเป็นการเจาะจง” มาตรา ๒๗ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “บุคคลย่อมเสมอกันในกฎหมาย มีสิทธิและเสรีภาพและได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายเท่าเทียมกัน” วรรคสอง บัญญัติว่า “ชายและหญิงมีสิทธิเท่าเทียมกัน” วรรคสาม บัญญัติว่า “การเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมต่อบุคคล ไม่ว่าด้วยเหตุความแตกต่างในเรื่องถิ่นกำเนิด เชื้อชาติ ภาษา เพศ อายุ ความพิการ สภาพทางกายหรือสุขภาพ สถานะของบุคคล ฐานะทางเศรษฐกิจหรือสังคม ความเชื่อทางศาสนา การศึกษาอบรม หรือความคิดเห็นทางการเมือง อันไม่ขัดต่อบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญหรือเหตุอื่นใด จะกระทำมิได้” วรรคสี่ บัญญัติว่า “มาตรการ

ที่รัฐกำหนดขึ้นเพื่อจัดอุปสรรคหรือส่งเสริมให้บุคคลสามารถใช้สิทธิหรือเสรีภาพได้เช่นเดียวกับบุคคลอื่น หรือเพื่อคุ้มครองหรืออำนวยความสะดวกให้แก่เด็ก สตรี ผู้สูงอายุ คนพิการ หรือผู้ด้อยโอกาส ย่อมไม่ถือว่าเป็นการเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมตามวรรคสาม” และวรรคห้า บัญญัติว่า “บุคคลผู้เป็นทหาร ตำรวจ ข้าราชการ เจ้าหน้าที่อื่นของรัฐ และพนักงานหรือลูกจ้างขององค์กรของรัฐย่อมมีสิทธิและเสรีภาพเช่นเดียวกับบุคคลทั่วไป เว้นแต่ที่จำกัดไว้ในกฎหมายเฉพาะในส่วนที่เกี่ยวกับการเมือง สมรรถภาพ วินัย หรือจริยธรรม”

สำหรับประมวลกฎหมายอาญาเป็นกฎหมายที่ตราขึ้นโดยมีเจตนารมณ์มุ่งที่จะควบคุมพฤติกรรมของบุคคลในสังคม คุ้มครองความปลอดภัย รักษาความสงบสุขให้สมาชิกของสังคม รวมทั้งเสริมสร้างความมั่นคงให้แก่สังคม การกระทำผิดอาญาของบุคคลหนึ่งบุคคลใดย่อมมีผลกระทบต่อสังคมส่วนรวม กฎหมายจึงให้รัฐมีอำนาจดำเนินคดีอาญาแก่ผู้กระทำผิดได้ แต่ไม่ตัดสิทธิราษฎรผู้ได้รับความเสียหายดำเนินคดีทางศาลเองอย่างไรก็ดี ไม่ว่าจะเป็นการฟ้องคดีโดยพนักงานอัยการหรือผู้เสียหายก็ต้องฟ้องคดีต่อศาลภายในกำหนดระยะเวลาเดียวกันที่เรียกว่า อายุความ การกำหนดอายุความในคดีอาญามีวัตถุประสงค์เพื่อให้มีการนำพยานหลักฐานต่าง ๆ มาพิสูจน์ข้อเท็จจริงอย่างรวดเร็ว ไม่ให้ระยะเวลาล่วงเลยไปจนกระทั่งพยานหลักฐานเสื่อมสลาย สูญหาย และไม่สามารถพิสูจน์ถึงความผิดหรือความบริสุทธิ์ของจำเลยได้ ซึ่งอาจทำให้เกิดความผิดพลาดต่อกระบวนการยุติธรรม ซึ่งประมวลกฎหมายอาญาบัญญัติเรื่องอายุความไว้ในหมวด ๙ มาตรา ๙๕ วรรคหนึ่ง ว่า “ในคดีอาญา ถ้ามิได้ฟ้องและได้ตัวผู้กระทำความผิดมายังศาลภายในกำหนดดังต่อไปนี้ นับแต่วันกระทำความผิด เป็นอันขาดอายุความ (๑) ยี่สิบปี สำหรับความผิดต้องระวางโทษประหารชีวิต จำคุกตลอดชีวิต หรือจำคุกยี่สิบปี (๒) สิบห้าปี สำหรับความผิดต้องระวางโทษจำคุกกว่าเจ็ดปีแต่ยังไม่ถึงยี่สิบปี (๓) สิบปี สำหรับความผิดต้องระวางโทษจำคุกกว่าหนึ่งปีถึงเจ็ดปี (๔) ห้าปี สำหรับความผิดต้องระวางโทษจำคุกกว่าหนึ่งเดือนถึงหนึ่งปี (๕) หนึ่งปี สำหรับความผิดต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หนึ่งเดือนลงมา หรือต้องระวางโทษอย่างอื่น”

การกำหนดอายุความฟ้องคดีอาญาตามมาตรา ๙๕ วรรคหนึ่ง ดังกล่าว มีเงื่อนไขหรือองค์ประกอบคือ ต้องมีการฟ้องคดีและต้องได้ตัวผู้กระทำความผิดมาอยู่ในอำนาจศาลภายในกำหนดเวลาที่ระบุไว้ใน (๑) ถึง (๕) นับแต่วันกระทำความผิดเป็นวันเริ่มต้น โดยขึ้นอยู่กับ “ระวางโทษ” ตามกฎหมายทั้งนี้ ถืออัตราโทษ “ขั้นสูง” สำหรับฐานความผิดที่บัญญัติไว้ตามความร้ายแรงแห่งคดี รัฐจึงมีหน้าที่

ต้องนำตัวผู้กระทำความผิดมาลงโทษเพื่อสร้างความสมดุลทั้งการควบคุมอาชญากรรม การรักษาความสงบเรียบร้อยของบ้านเมืองกับการคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพของประชาชนตามหลักนิติธรรม โดยกำหนดให้ต้องได้ตัวผู้กระทำความผิดมาอยู่ในอำนาจศาล เพื่อให้ศาลเริ่มการพิจารณาคดีได้ตามหลักการพิจารณาคดีอาญาต้องกระทำต่อหน้าจำเลย เพื่อให้จำเลยมีโอกาสรู้ว่าตนถูกกล่าวหาอย่างไรและสามารถต่อสู้คดีได้อย่างเต็มที่อันจะทำให้การพิพากษาคดีมีความถูกต้องเป็นธรรมมากที่สุด ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๗๒ วรรคหนึ่ง ที่บัญญัติว่า “การพิจารณาและสืบพยานในศาลให้ทำโดยเปิดเผยต่อหน้าจำเลย เว้นแต่บัญญัติไว้เป็นอย่างอื่น” และสอดคล้องกับกติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง ข้อ ๑๔ (๓) (ง) ที่บัญญัติให้เป็นสิทธิของบุคคลซึ่งต้องหาว่ากระทำความผิดอาญาที่จะได้รับการพิจารณาต่อหน้าบุคคลนั้น

สำหรับการดำเนินคดีอาญาของไทย ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒๘ กำหนดให้ “พนักงานอัยการ” และ “ผู้เสียหาย” มีอำนาจฟ้องคดีต่อศาล (ศาลยุติธรรม) ซึ่งมีขั้นตอนการฟ้องคดีตามที่บัญญัติในมาตรา ๑๖๒ วรรคหนึ่ง แตกต่างกัน กล่าวคือ ในคดีราษฎรเป็นโจทก์ให้ไต่สวนมูลฟ้อง ส่วนในคดีพนักงานอัยการเป็นโจทก์ ไม่จำเป็นต้องไต่สวนมูลฟ้อง แต่ถ้าเห็นสมควรจะสั่งให้ไต่สวนมูลฟ้องก่อนก็ได้ การกำหนดขั้นตอนไว้แตกต่างกัน เนื่องจากประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๒๐ บัญญัติหลักการสำคัญในคดีที่พนักงานอัยการเป็นโจทก์ว่าห้ามมิให้พนักงานอัยการยื่นฟ้องคดีต่อศาล โดยมิได้มีการสอบสวนในความผิดนั้นก่อน ดังนั้นคดีที่พนักงานอัยการเป็นโจทก์จึงต้องผ่านกระบวนการสอบสวนพิจารณาสั่งฟ้องหรือสั่งไม่ฟ้องของพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบมาแล้ว และผ่านการพิจารณาสั่งคดีของพนักงานอัยการซึ่งเป็นระบบการตรวจสอบถ่วงดุลและคานอำนาจกันอันเป็นหลักประกันความยุติธรรมในเบื้องต้นว่าคดีที่พนักงานอัยการเป็นโจทก์จะมีมูลเพียงพอที่ศาลจะสั่งประทับฟ้องไว้พิจารณาได้โดยไม่จำเป็นที่ศาลจะต้องทำการไต่สวนมูลฟ้องก่อนก็ได้ นอกจากนี้ ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญายังกำหนดหลักการสำคัญว่า ศาลต้องไต่สวนมูลฟ้องหรือพิจารณาต่อหน้าจำเลย ดังนั้น ไม่ว่าจะเป็นกระบวนการพิจารณาในชั้นไต่สวนมูลฟ้องตามมาตรา ๑๖๕ วรรคหนึ่ง หรือในชั้นพิจารณาตามมาตรา ๑๗๒ วรรคหนึ่ง ในคดีที่พนักงานอัยการเป็นโจทก์ พนักงานอัยการมีหน้าที่ต้องสั่งให้จำเลยหรือควบคุมตัวจำเลยมาศาลตามที่ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๔๑ วรรคสี่ บัญญัติว่า “ถ้าพนักงานอัยการเห็นว่าควรสั่งฟ้อง ก็ให้จัดการอย่างหนึ่งอย่างใดเพื่อให้ได้ตัวผู้ต้องหา”

สำหรับคดีที่ผู้เสียหายซึ่งเป็นราษฎรเป็นโจทก์ ไม่ได้ผ่านกระบวนการสอบสวนความผิดของพนักงานสอบสวนและการพิจารณาสั่งฟ้องคดีของพนักงานอัยการเหมือนในคดีที่พนักงานอัยการเป็นโจทก์ ราษฎรมีอำนาจฟ้องคดีโดยไม่จำเป็นต้องมีการสอบสวนความผิดนั้นมาก่อนขึ้นอยู่กับการตัดสินใจของราษฎรผู้เสียหายเองว่าจะยื่นฟ้องจำเลยต่อศาลหรือไม่ และสามารถฟ้องคดีอาญาได้ทันทีที่รู้ตัวผู้กระทำความผิดโดยไม่ต้องรอเวลาให้ใกล้จะขาดอายุความ การฟ้องของราษฎรจึงไม่ผ่านกระบวนการดังกล่าวข้างต้น กฎหมายจึงกำหนดให้ศาลต้องไต่สวนมูลฟ้องเสียก่อนที่จะมีคำสั่งประทับฟ้องตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๖๒ (๑) เพื่อจะได้พิจารณาตรวจสอบก่อนว่าคดีมีมูลพอที่ศาลจะรับคดีไว้พิจารณาพิพากษาต่อไปหรือไม่ หากคดีมีมูล ศาลจะมีคำสั่งประทับฟ้องไว้พิจารณา หากคดีไม่มีมูล ศาลก็จะพิพากษายกฟ้อง นอกจากนี้ ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๖๕ วรรคสาม บัญญัติให้ศาลมีอำนาจไต่สวนมูลฟ้องกลับหลังจำเลย และประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๖๙ ยังบัญญัติอีกว่าเมื่อศาลประทับฟ้องคดีแล้ว แต่ยังไม่ได้นำตัวจำเลยมา ก็ให้ศาลออกหมายเรียกหรือหมายจับเพื่อให้ได้ตัวจำเลยมายังศาลเพื่อพิจารณาต่อไป

เห็นได้ว่า ไม่ว่าจะเป็คดีที่พนักงานอัยการเป็นโจทก์หรือคดีที่ราษฎรเป็นโจทก์ ต่างก็ต้องอยู่ในบังคับของกำหนดอายุความฟ้องคดีอาญาตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๙๕ วรรคหนึ่ง (๑) ถึง (๕) คือ ต้องฟ้องและได้ตัวผู้กระทำความผิดมายังศาลภายในเวลาที่กฎหมายกำหนดนับแต่วันกระทำความผิด การกำหนดเงื่อนไขใช้บังคับดังกล่าวไม่ว่าเป็นคดีที่พนักงานอัยการเป็นโจทก์หรือคดีที่ราษฎรเป็นโจทก์ มีวัตถุประสงค์เพื่อคุ้มครองบุคคลซึ่งอาจตกเป็นจำเลยเมื่อศาลได้ประทับฟ้อง ซึ่งมีมาตรการที่อาจต้องจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคลดังกล่าวได้ การกำหนดเงื่อนไขใช้บังคับดังกล่าวไม่มีผลทำให้อายุความใช้บังคับแตกต่างกันเนื่องจากในคดีอาญาอายุความเริ่มนับแต่วันกระทำความผิดเหมือนกัน และการได้ตัวผู้กระทำความผิดมายังศาลย่อมเป็นไปตามบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาข้างต้น หากราษฎรซึ่งเป็นผู้เสียหายเห็นว่าการให้พนักงานอัยการเป็นโจทก์ดำเนินคดีอาญาแทนจะเป็นผลดีมากกว่าการดำเนินการฟ้องคดีเองก็สามารถร้องทุกข์หรือกล่าวโทษต่อเจ้าหน้าที่เพื่อให้พนักงานอัยการดำเนินคดีแทนได้ ดังนั้น ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๙๕ วรรคหนึ่ง เฉพาะในส่วนที่บัญญัติว่า “ในคดีอาญา ถ้ามิได้ฟ้องและได้ตัวผู้กระทำความผิดมายังศาลภายในกำหนดดังต่อไปนี้ นับแต่วันกระทำความผิดเป็นอันขาดอายุความ” จึงไม่มีผลทำให้สิทธิในการฟ้องคดีอาญาที่ราษฎรเป็นโจทก์ที่กำหนดให้ศาล

ต้องได้สวนมูลฟ้องก่อนนั้น มีอายุความน้อยกว่าคดีที่พนักงานอัยการเป็นโจทก์ ซึ่งศาลไม่ต้องได้สวนมูลฟ้องก่อน
ดังกล่าวได้แย้งของโจทก์ บทบัญญัติดังกล่าวไม่ขัดต่อหลักนิติธรรม ไม่เพิ่มภาระหรือจำกัดสิทธิ
หรือเสรีภาพของบุคคลเกินสมควรแก่เหตุ และไม่กระทบต่อศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ ทั้งเป็นกฎหมาย
ที่ใช้บังคับเป็นการทั่วไป ไม่มุ่งหมายให้ใช้บังคับแก่กรณีใดกรณีหนึ่งหรือแก่บุคคลใดบุคคลหนึ่งเป็นการเจาะจง
ไม่เป็นการเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมต่อบุคคล ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ และมาตรา ๒๗

อาศัยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงวินิจฉัยว่า ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๙๕ วรรคหนึ่ง
เฉพาะในส่วนที่บัญญัติว่า “ในคดีอาญา ถ้ามิได้ฟ้องและได้ตัวผู้กระทำความผิดมาyingศาลภายในกำหนด
ดังต่อไปนี้ นับแต่วันกระทำความผิด เป็นอันขาดอายุความ” ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖
และมาตรา ๒๗

นายวรวิทย์ กังศศิเทียม
ประธานศาลรัฐธรรมนูญ

นายทวีเกียรติ มีนะกนิษฐ
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

นายนครินทร์ เมฆไตรรัตน์
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

นายปัญญา อุดชาชน
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

นายอุดม สิทธิวิรัชธรรม
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

นายจิรนิติ หะวานนท์
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

นายณดล เทพพิทักษ์
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

นายบรรจงศักดิ์ วงศ์ปราชญ์
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ